

21-3-1997

Nada que un sinta forza pra incorporarse: recorda cando se sentiu e consagrou por encadeadas, sucesivas decisións interiores como **poeta para un pobo**, moitos na miña xeneración, na xeneración de Antón Avilés, nos consagramos, nos ofrendamos como tales en canto algo nos deu o mínimo alento. Fomos, máis que simplemente poetas, **poetas para Galicia**, poetas para a nación menesterosa. Para [a] nación, para [a] **Lingua precisada**, precisada de nós, precisada de fervor.

Por eso Galicia foi, dendes de que **acordou**, un sentimento literario e a práctica literaria no idioma propio, foi unha devoción profunda polo fondo común do pasado, unificado na patria Lingua, que acabou someténdonos, poñéndonos **só neso**, até ser finalmente **secuestrados pola patria**. Poetas secuestrados pola patria.

Esto foi Antón Avilés, nesto acabamos os poetas galegos do meu tempo, en estar, en quedar **secuestrados pola patria**. A patria non nos dotou, non nos resarcíu con outra cousa que non fora o propio entusiasmo de dárselle. Decía un poeta que o amor é unha ponte cunha sola aurela.

Un amor verdadeiro é sempre memorable. Será memorable o amor de Antón Avilés por Galicia e o dos poetas do meu tempo.

Agora nesta nova primavera, celebramos o entusiasmo ó que nos demos, a profunda entrega á lingua, á savía que inda flúe entre os galegos e que nos fai inmortais, pois sólo somos inmortais nise intre en que sentimos todo o pasado habilitado, **hable** pró futuro –sempre **lingua–nosa**– única en que estamos como somos, doadamente ofrecidos á comunión.

Sentímola así porque está en peligro e por eso somos xenerosos e podemos algunhas veces **ser sólo para ela**, ser para ela extremadamente, como somos os que vivimos intres extremados do século agónico, iste que acaba, que acabamos de ser.

Nesta pasión, falamos así, e non queremos acalmarnos.

Vou ler unhos versos de Antón Avilés, aquel que era solo peito, o de Taramancos, que está sentíndonos dende o fondo, presenciándonos, presenciando o suceder da Terra e da Patria Lingua, no transcurso eterno e universal dos pobos i os seres, sempre e agora.